

laat staan een complete verlamming van de onderneming zoals hun regering in het gepolariseerde Washington. De resoluties van bedrijfshorzels kosten alleen maar klauwen met geld, zo is de klacht van veel ondernemingen.

WAARDIGE OPVOLGER

John Chevedden is inmiddels de meest actieve indiener van aandeelhoudersresoluties. Hij begon bij General Motors toen hij bij een dochteronderneming zijn ontslag kreeg in 1991. De solistische activist aan de Amerikaanse westkust diende de laatste jaren elk jaar tientallen voorstellen in. Ook hij heeft successen op zijn naam. Bij Edison International kregen aandeelhouders door zijn toedoen meer te zeggen over topbeloningen. *'This Man Has Quietly Transformed Corporate America'*, kopte *Business Insider* over de stille zestiger. Copland heeft hem intellectueel hoog zitten. "Hij is anders dan andere horzels. Hij is misschien niet zo flamboyant maar hij laat het papier de woordvoering doen. Daar heeft hij best veel succes mee."

Chevedden is niet de enige luis in de pels op Amerikaanse aandeelhoudersvergaderingen. Vader- en zoon William en Kenneth Steiner zijn actief, net als het horzelechtepaar James McRitchie en Myra Young. Deze zwerm was goed voor een derde van alle aandeelhoudersvoorstellen in 2015. In 2014 was dat zelfs 70 procent (toen het New Yorkse pensioenfonds zich aan het voorbereiden was op de tsunami aan voorstellen). Een buitencategorie is nog het sociaal-verantwoorde beleggingsfonds Harrington Investments uit Napa, Californië van Gerald Armstrong en John Harrington.

KENTERING

Toezichthouder SEC schaarde zich decennialang aan de kant van de grote bedrijven. Maar in 2010 heeft

het Congres de Dodd-Frank-wetgeving goedgekeurd. In deze hervorming van de financiële wetgeving is onder meer geregeld dat aandeelhouders een niet-bindend adviesrecht krijgen over de remuneratie van leidinggevenden. Beursgenoteerde Amerikaanse bedrijven zijn verplicht om dergelijke stemmen op jaarlijkse, tweejaarlijkse of driejaarlijkse basis in te winnen.

Het zijn kleine stapjes maar Evelyn Davis zal dat zonder twijfel waarderen. Voor commentaar was ze niet bereikbaar, maar al eind jaren negentig klaagde ze: "Topbeloningen worden gedreven door ego. Als de één een grote salarisverhoging krijgt, wil de rest dat ook." Davis is zelf rijk geboren in een Joodse familie in Amsterdam. Ze was dochter van de prominente neuroloog Herman de Jong die in 1942 op reis was naar de VS voor het geven van een lezing toen zijn gezin werd gearresteerd. Evelyn de Jong (de latere Davis), haar broer en moeder overleefden concentratiekamp Theresienstadt. Na een scheiding herenigden de kinderen zich met hun vader. Die stierf in 1956 en liet onder meer een aandelenportefeuille achter als erfenis.

Dat was de introductie van de Nederlandse in de beurswereld. Met haar nieuwsbrief Highlights and Lowlights die goed werd gelezen door CEO's verdiende ze sinds 1965 een heel aardige boterham. Goldman Sachs legde jaarlijks 7200 dollar neer voor abonnementen op de nieuwsbrief die ze vulde met teksten vol met uitroepstekens en foto's van zichzelf, geflankeerd door topmannen. Tegen Goldman Sachs-topman Lloyd Blankfein voerde ze jarenlang campagne vanwege de misstanden bij de bank. Voor Goldman Sachs was het reden om uiteindelijk het abonnement op te zeggen. Toch zei ze in 2011 tegen de bankier: "Ik haat u niet, en u ziet er nog goed uit ook."

ZANDBUTLER

door Sheila Sitalsing

Scheidsrechters: 98,3 procent. Chauffeurs: 97,8 procent. Boekhouders: 97,6 procent. Belastinghulp: 98,7 procent. Et cetera. De percentages staan voor 'de kans dat uw beroep door een robot zal worden overgenomen' en ze komen uit het zoveelste angstzaaionderzoekje dat met een aan aandoenlijkheid grenzende schijnexactheid 'berekent' welke banen zullen worden opgeslokt door het oprukkende leger van robots. Om de ernst van de situatie te onderstrepen, staat er altijd bij dat het dit keer anders is, dat nu ook witteboordenwerk gevaar loopt, dat ook hoogopgeleiden (juristen! journalisten! kredietbeoordelaars!) niet meer rustig in hun bureaustoel kunnen blijven zitten. Het is allemaal ongetwijfeld waar, en we zijn allemaal ongetwijfeld veroemd, maar omdat de creativiteit en ondernemingslust van de mens geen grenzen kent, ontstaan er almaar nieuwe, wilde, briljant bedachte beroepen waar een mens alleen maar erg vrolijk van kan worden.

In deze categorie noteerden we in de zomer de volgende nieuwe professie: de zandbutler. Hij is ontsproten aan het brein van de mensen achter Oliver's Travels, een Britse reisbemiddelaar die doet in luxe vakanties en bijzondere vakantievilla's. De zandbutler bouwt kathedralen van zand. Op het strand. Ideaal, zegt Oliver's Travels zelf, voor gezinnen met kinderen in de zandkasteelbouwleeftijd.

Meestal eindigen de bouwopgingen van voornoemde gezinnen in onduidelijke hompen zand, instortingen, verbrande nekken en zand tussen de billen. Hoeft allemaal niet meer: de kinderen formuleren hun wensen (Mickey Mouse! Paleis Noordeinde ná de verbouwing! Een Minion!), de butler ontwerpt, zoekt een geschikte plek, vergewist zich van de kwaliteit van het zand, slaat samen met de kinderen aan het bouwen en voilà, een uurtje of wat later bent u gegarandeerd hét gesprek van het strand.

Zelf hebben we de zandbutler nog niet in actie gezien langs de kust, maar dat zegt wellicht meer over ons (bezoekers van tamelijk ordinaire strookjes strand) dan over de klanten van Oliver's Travels. Rest één prangende vraag: leuk bedacht, zo'n nieuw beroep, maar hoe groot is de kans dat binnenkort de zandbutler wreed vervangen wordt door een robot? Groot, zou je denken. Het principe van een 3D-printer, inclusief database met veelgevraagde ontwerpen, zou eenvoudig te vertalen moeten zijn naar het strand. De grootste vijand van de zandkasteelrobot is vermoedelijk het strandzand zelf: zand is doorgaans destructief voor elektronica. De belangrijkste reden waarom de zandbutler als mensenberoep kans van slagen heeft: als moeder geld neertelt voor een zandkasteelbouwer, wil ze graag een knappe beach boy van vlees en bloed die om haar heen scharrelt en beslist geen R2-D2.